

ОБЕСВАНЕТО НА ВОЙВОДАТА АЛЕКСАНДЪР ТУРУНДЖОВ

Църношанов - № 902

Църно му било писано
На Александро Турунджов
Шеснайсет години войвода,
На седумнайсе го фатия.
Го кладоя во долапи,
Во тешки пранги железни.
Бог да го бие пашата.
Той валията битолски,
Той на Александро говори:
Кажи бре, кажи, Александро,
шчо си до сега напраил? -
ми отговори Александро:
дегиди, нашо битолски,
не ли ме прашваш, разпрашваш,
се право ке ти разкажам:
къшлите сум ги изгорил,
железници бомбардирал,
турците сум и отбулил. -
Тогаш се паша налјути
и люто ми го излага:
Я излези бре, Александро,
надвор е твойта невеста
со малко дете на ръце!
Се израдува Александро,
излезе от долапите,
тогаш му раце вързая,
на бесилка - на Аtpазар.
Дойде поп да го опева
и дробни солзи пророни.
Александро му прозборва:
Не плачи, дедо, не жалай!
Ако ме мене обесат,
нека се живи браќа ми -
по-арни ке се от мене,
по-арни храбри войводи!

Битоля, 1925 г.

Църно му било писано
на Александре Турундже
Шестнайсет години войводува
на седемнайста го фанаа
Шестнайсет години войводува
на седемнайста го фанаа.
Телеграм дойде от Стамбол
За Александре Турундже
да си я види жената
со тия дребни дечиня
да си я види жената
со тия дребни дечиня.
Го изведоа сред пазар,
отсекоа му главата,
цела Битола разплака
за Александре Турундже,
цела Битола разплака
за Александре Турундже.

Сем. Илиеви, гр. Сандански 1998 г.